

Тѣхното желание се изпълни нѣколко дена прѣди Никулъ-день.

— „Снѣгъ, снѣгъ!“ каза една сутрина Мирчо на сестричето си, като се измѣкваше отъ леглото и погледваше кждѣ прозореца.

Братчето и сестричето бързо се облѣкохъ, обуха се и излѣзоха тичишкомъ.

Мирчо се подпретнѣ бързишкомъ, завалѣ една голѣма буца снѣгъ, улови една дѣсчица въ ржката си и взе да издѣлва отъ снѣга човѣкъ. Когато го свърши, той намѣри двѣ прѣчки и тури едната въ ржката, а другата въ устата на човѣка. Мирчо не можеше да се нарадва на снѣжния човѣкъ: съ бастунъ въ ржка и чубучка въ уста. И Пенка се радваше. Тя повдигнѣ ржката си съ обѣрната на горѣ дланъ, а нѣщо се топеше по прѣститѣ ѝ.